

ÓRIÁSTOJÁSOK A TITOKZATOS SZIGETEN

A tündérikrek gyönyörű napsütésre ébredtek. Apjuk éppen vadászatra indult, így ők sem tétlenkedtek, a pirítóst már a cserebogarak hátán rágicsálták és egy hussanással kirepültek a toronyból. Visszanéztek még a tündérvár irányába, de alig várták, hogy manó földön landoljanak.

Meglátogatták Csutkamanót, drága barátjukat, és bejelentették neki: - Csutkamanó, ilyen ragyogó napsütésben kalandozni kell. Gyerek velünk, mutatunk neked valamit.

Csutkamanónak nagyon nem tetszett a tündérikrek bátorsága, intette már őket éppen eleget, hogy legyenek óvatosak. A két csintalan tündérlány azonban mindenbe beleütötte az orrát és mindent kiszimatolt. Így találtak rá a mindentlátó szemüveggel (ami nem az övéké volt, hanem apjuk becses tárgya) a titokzatos szigetre is, mely elrejtve – szinte alig bukkant elő a Végesincs Óceán legészlegvégén.

Manócskánk felölt a cserebogár hátára, a tündérek mögött kucorgott s bizony elzsibbadt a hosszú út végére. Tudta ő jól, hogy létezik ez a titkos sziget, de soha nem akarta háborgatni az itt lapuló titkokat.

A tündérikrek azonban nem ismertek lehetetlent, leszálltak az egész napos repülés után a sziget partján és a cserebogár paripájuk rögtön elterült a homokban – összerogyott a fáradtságtól.

- Amíg a cserebogarunk alszik, nézzünk körbe a szigeten – mondta Boróka. – Azt tudnotok kell, hogy azért titokzatos ez a sziget, mert itt még tündér vagy manó soha nem járt. Csak a madarak repülhetnek ide, azok csak egyszer egy évben, itt költik ki a tojásaikat – mondta higgadtan Csutkamanó. Pici éppen be akart bújni a bozótosba, amikor manócskánk ráivallt: - Ha a fészket veszély éri, ha a madarak mozgást érzékelnek maguk körül, támadni fognak, védeni fogják a tojásaikat tűzön-vízen keresztül.

Lassan, lábujjhegyen haladtak hát a bokrok között, s mindenhol fészkeket, apró tojásokat találtak. A fák ágain is fészkek és tojások – mindenütt.

- Tele van élettel ez a sziget, legalábbis egyszer egy évben, s amikor kikel a sok-sok fióka, nagy lehet a lárma – kuncogott Boróka. Pici azonban okosabb volt és továbbgondola a dolgot:

- Igen, ha megtanulnak repülni, elhagyják ezt a bűvös szigetet és legközelebb csak akkor térnek ide vissza, ha ők maguk költik ki a tojásaikat. Alighogy ezt kimondta, vijjogás és csattogás hallatszott a legközelebbi fák tetejéről.

Csendbe osontak hát a bokrok között, meg sem pisszentek, úgy féltek a vijjogás és csattogás hallatán. Még a madarak is nagyobbak voltak mint ők, nem lett volna jó móka, ha gilisztáknak nézik őket és a fiókáiknak tálalják fel vacsorára.

Kiértek egy kis tisztásra, aminek a közepén hatalmas fészkek állt. Benne három óriástojással. Ledöbbsentek a hatalmas tojások láttán és azon is, hogy mindenütt tócsákat láttak a fészkek körül.

Ekkor egy hatalmas griffmadár közelített feléjük és ők ijedtükben beugrottak az óriástojások közé, tudták, hogy azoknak nem eshet bajuk, így a tojások között lapítottak reszketve.

A griffmadár akkora volt, mint a torony, de szelíd hangon szólt az apró jövevényekhez: - A könnyeimtől gyűltek össze ezek a tocsák. A tojásaim miatt sírok. Holnap kéne megszületniük a kicsinyeimnek, de azt mondták a halászok, a szomszédos sziget lakói, hogy a szigetet éjfélkor maga alá temeti egy óriási hullám.

Csutkamanó töprengeni kezdett: vagy a tojásokat kell elszállítaniuk, vagy a hullámot kell lecsitítaniuk. Mivel rengeteg tojás volt a szigeten, a hullámot kéne megszelídíteni. De hogyan?

Csutkamanó az álmok földjén élt, így nem is volt vitás, mi a megoldás. Megkérte a griffmadarat, hogy minden társával pihenjenek le, aludjanak egy kiadósat és álmodjanak arról, hogy a tojásaik biztonságban vannak, átvándorolnak az **ÁLOMVILÁGBA**. A griffmadár nem hitte egy szavát sem a mi kis manónknak, de egy idő után valahogy már nem volt ereje sírni, félni, aggódni, lecsukódtak a szemei. Csutkamanós belefűjt a varázssípjába és az összes madár elszunnyadt, különös álmodást látott. A tojásaikat látták átröppenni az álomvilágba, **CSUTKAMANÓ** birodalmába. Mire felébredtek, a tojásoknak hűlt helyét látták csak. – Kövessetek minket! – rikkantott Csutkamanó és a tündérikrek már fel is pattantak a cserebogarak hátára. Felröppentek a sziget fölé, s nemsokára azt is hallották, hogy egy dübörgő hullám maga alá temeti a titokzatos szigetet.

Amikor manóföldre értek, tojásokat láttak mindenütt. Csutkamanó csak mosolygott magában és megpuszilta a tündérikreket. – Megmentettétek a fiókák életét, nektek köszönhetnek mindent, ti kalandvágó betyárok!

Annyi tojás van itt most már, mint húsvétkor a földön! Ott kifestik, hímes tojásokat készítenek a lányok, a tojások díszítik az asztalokat, virágokat.... Tojást adnak még a legényeknek is, ha azok meglocsolják őket. Boróka nagyot kacagott és azt mondta: - Mi is szereztünk neked egy-két tojást Csutkamanó, már csak a locsolás maradt hátra. Pici fogott egy csepp dióhéjat, telemerítette vízzel és letette a tojások mellé. A manócska felkapta és nyakonöntötte a lányokat. Volt nagy kacagás. Aztán újra vizet tettek a dióhéjba, sőt, még a kókuszdiók héját is megtöltötték vízzel, hogy a madarak ihassanak belőlük.

S hogy a fiókáknak is legyen majd elegendő enivalójuk, Csutkamanó azt kívánta, hogy a földiek húsvéti lakomájából egy-két sonkadarab jusson el hozzájuk mielőbb.

A gyermekek jól ismerték Csutkamanót, amikor éjjel róla álmodtak, megtömték álmukban Csutkamanó zsebeit sonkával, kolbásszal, kenyérmorzsákkal, így a kis manó rengeteg finomsággal halmozta el a kicsi fiókákat – akik reggelre sorra megszülettek.

Csutka Manó meséi

Manóbirodalom hangos volt a csipogástól. Nagy volt az öröm, madarak, tündérek és manók énekeltek, csiviteltek együtt:

- Itt vagyunk és együtt vagyunk,
- Barátok is maradhatunk.
- Énekeljünk és szárnyaljunk,
- Álmodjunk és mindig játsszunk!
- Madarak, tündérek, manók –
- Az égről egy csillag lelóg!
- Kapjuk el, repítsük együtt.
- Ragyogjon s mi nevéssünk... ha-ha-ha!!!

Szerző: Oros-Zalaba Zsuzsa

Illusztráció: Csapó Judit